

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง อักษรนำ

หน่วยเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง นิทานอ่านสนุก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง อักษรนำจำให้ดี (๑)

รายวิชา พื้นฐานภาษาไทย รหัส ท๑๔๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

อักษรนำ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะ ๒ ตัวประสมอยู่ในสระเดียวกัน เวลาอ่านให้อ่านออกเสียงพยางค์หลังตามเสียงพยัญชนะตัวที่นำ เช่น หลึง อ่านออกเสียงพยัญชนะ ญ

คำที่มี ห นำ

หยมหยม หนักหนา หรหระ หลึงใหญ่

แหงนหงาย หลังไหล่ ห้วนไหว หมักหมม

คำที่มีพยัญชนะต้นเป็น ห นำพยัญชนะตัวหลัง คือ ง ญ น ม ย ร ล ว ไม่ออกเสียงตัว ห แต่ออกเสียงพยัญชนะตัวหลังให้มีเสียงวรรณยุกต์ตามตัว ห

คำที่มี อ นำ

อย่า อยู่อย่างอยากได้ ของเขา

อยู่ อย่างคนตัวเบา สุขล้ำ

อย่าง อยากอยู่อย่าเอา แต่ได้

อยาก อยู่อย่างอย่าอ้า เหล่านี้ อ นำ

คำที่มีพยัญชนะตัวหน้าเป็น อ นำ ย ไม่ออกเสียง อ แต่เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ออกเสียงตามพยัญชนะ อ มี ๔ คำ ได้แก่ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

การอ่านคำที่มีอักษรสูงนำ เช่น

ขณะ	ชนบ	ชนม	ขนาด
เฉลี่ยว	ฉลาด	ไฉน	ฉงน
ถล่ำ	ถวาย	ถนัด	ถน
สนาน	สลั้บ	สนอง	สมอง

การอ่านคำที่มีอักษรกลางนำ เช่น

ตวาด	จมูก	จريت	จรัส
ตนู	ตวัด	ตลก	ตลาค
อร่าม	อร้อย	อเนก	อนาถ
ตลอด	ตวาด	จรวด	จريت

ข้อสังเกตคำที่มีอักษรสูงนำและคำที่มีอักษรกลางนำ

๑. คำข้างต้น พยางค์ ๑ ออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าประสมกับสระอะ (ออกเสียง อะ เพียงครึ่งเสียง)พยางค์ที่ ๒ ออกเสียงพยัญชนะตัวที่ ๒ ประสมกับสระและพยัญชนะสะกดตามที่ปรากฏ โดยออกเสียงวรรณยุกต์ตามเสียงพยัญชนะตัวหน้า คล้ายมี ห นำ

๒. คำอักษรนำซึ่งพยัญชนะตัวหน้า เป็นอักษรสูง หรือเป็นอักษรกลางนำพยัญชนะตัวหลัง เป็นอักษรต่ำเดี่ยว คือ ง ฦ น ม ย ร ล ว และออกเสียงพยางค์ที่ ๒ คล้ายที่ ๒ คำ มี ห นำ เช่น

ผลิต	อ่านว่า	พะ - หลิต	ฝรั้ง	อ่านว่า	ฝะ - ฝรั้ง
เศวด	อ่านว่า	สะ - เหวด	สยาม	อ่านว่า	สะ - หยาม
สัวส์ดี	อ่านว่า	สะ - หวัด	กนก	อ่านว่า	กะ - กนก
ตวาด	อ่านว่า	ตะ - หวาด	จมูก	อ่านว่า	จะ - หมูก
อร้อย	อ่านว่า	อะ - หร้อย	จريت	อ่านว่า	จะ - หริด